

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: M. U.**, nar. „X“, státní příslušnost Pákistánská islámská republika, zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10 - Vršovice, proti **žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2017, č.j. KRPÚ-242839-43/ČJ-2016-040022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 20.2.2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20.1.2016, č.j. KRPÚ-242839-43/ČJ-2016-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se podle ustanovení § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba trvání zajištění žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), a to o 38 dnů od uplynutí prodloužení doby trvání zajištění, stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20.12.2016, č.j. KRPÚ-242839-33/ČJ-2016-040022.

Žalobce uvedl, že účelem jeho zajištění je jeho předání do Bulharska, což je země, kde poprvé požádal o mezinárodní ochranu. Ovšem toto předání žalobce považuje za nepřípustné, neboť Bulharsko není dle jeho názoru schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v bulharském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do Bulharska za účelem azylového řízení nepřípustným. Z toho důvodu je pak nepřípustné i samotné zajištění žalobce. Žalobce trvá na tom, že podle poslední pravidelné zprávy Bulharského helsinského výboru připravované společně s European Council on Refugees and Exile z října 2015 stále přetrvávají v bulharském azylovém systému zásadní nedostatky, které vedou k nepřijatelnosti předání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Žalobce poukázal na skutečnost, že v období února až dubna 2015 došlo v Bulharsku k propuštění a nahrazení většiny zaměstnanců odpovědných za rozhodování o azylech v prvním stupni. V důsledku této skutečnosti došlo k podstatnému zpomalení azylových řízení. Přes finanční podporu Evropské unie a UNHCR nebyly bulharské azylové úřady schopny zajistit dostatek tlumočnicků, což vedlo k dalšímu prodlužování doby rozhodování o žádostech o mezinárodní ochranu. Z průměrných 3 měsíců v roce 2014 tato doba narostla na 6 měsíců. Současně dle žalobce selhává i poskytování právní pomoci. Právní pomoc byla v roce 2015 poskytována pouze z Evropského fondu pro uprchlíky, a to pouze v přijímacím středisku Ovcha Kupel, a to pouze sporadicky a nikoliv pravidelně. Právní zastoupení pak bylo formální a nevalné. Financování této právní pomoci bylo navíc ukončeno k 30.6.2015 a po celý zbytek roku 2015 byli žadatelé o mezinárodní ochranu ponecháni bez jakékoliv právní pomoci.

Dále žalobce poukázal na skutečnost, že ubytovací kapacita transitních a přijímacích center je 5 130 míst, ačkoliv úřady uvádějí, že jsou schopny ubytovat 7 000 osob a mají k dispozici dalších 800 míst v mobilních zařízeních pro případ masivní uprchlické vlny. Materiální podmínky v azylových centrech a poskytované služby zůstaly naprosto neuspokojivé. Registrace žadatelů není nikdy provedena během povinné 3-6 denní lhůty, nýbrž je odkládána se zřejmým záměrem odrazení žadatelů o mezinárodní ochranu v tom, aby pokračovali v oficiálním azylovém řízení v Bulharsku. Základní služby jsou dle žalobce velmi vzácné a jsou poskytovány namátkově. Jídlo je v přijímacích centrech poskytováno pouze dvakrát denně, vyjma dětí mladších 18 let, které dostávají i snídani. Lékařská pomoc je omezena na urgentní zákroky. V březnu 2015 úřady ukončily se zpětnou platností poskytování příspěvku 65 bulharských lev žadatelům o mezinárodní ochranu ubytovaným v přijímacích střediscích, čímž dle žalobce zcela popřely jejich právo na materiální pomoc.

Ačkoli průměrná doba detence žadatelů o mezinárodní ochranu činila v roce 2015 pouhých 12 dní, docházelo k systematické diskriminaci žadatelů z Pákistánu, Bangladéše a Pobřeží Slonoviny, v jejichž případě činí průměrná doba detence 6,5 měsíce. Vzhledem k tomu, že žalobce je rovněž občanem Pákistánu, lze dle jeho názoru očekávat, že i vůči němu bude po převzetí Bulharskem postupováno uvedeným diskriminujícím způsobem.

Dle žalobce v Bulharsku zcela absentuje podpora integrace azylantů. Všichni azylanti, kterým byl azyl udělen, byli ponecháni bez ubytování, sociální podpory, zdravotního pojištění a pracovní přípravy jen pár dní po vydání rozhodnutí o jejich žádosti. Především zranitelné skupiny azylantů byly vystaveny skutečnému riziku bezdomovectví a bída. Až v srpnu 2015 azylová agentura započala s krátkodobým ubytováním osob, jimž byla udělena mezinárodní ochrana. Tato podpora však trvá pouze 3 měsíce a celou řadu výdajů si musí azylanti hradit sami.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti nelze dle žalobce uvažovat o předání žalobce do Bulharska. Žalobci hrozí v Bulharsku nepřijatelně špatné materiální podmínky jak jako žadateli o mezinárodní ochranu tak i po případném přiznání mezinárodní ochrany. Jedná se dle jeho názoru o podmínky, které vedou k bezdomovectví a neřešitelné sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu. Dle jeho názoru tedy samotný účel zajištění žalobce směřující k předání žalobce do Bulharska je pro rozpor s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III nemožný. V důsledku toho je rovněž nezákonné žalobou napadené rozhodnutí o jeho zajištění.

Dále žalobce uvedl, že předávání cizinců do Bulharska není v žádném případě zcela bezproblémovou agendou. V tomto směru odkázal na rozsudek soudu v Haagu ze dne 13.5.2016, sp. zn. 16/7663 a 16/7665, v němž se nizozemský soud vypořádal s obecnou přijatelností předání žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska tak, že v případě, že by předání mělo vést k umístění žadatelů do zcela nevyhovujících azylových zařízení, nebo dokonce do detence, je takové předání v rozporu s článkem 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný zdůraznil, že žalobce uvádí naprosto shodné žalobní body jako v žalobě proti prvotnímu rozhodnutí o zajištění za účelem jeho předání dle nařízení Dublin III do Bulharska a proti rozhodnutí o předchozím prodloužení zajištění, které pouze doplnil o zmínku o rozsudku soudu v Haagu ze dne 13.5.2016, sp. zn. 16/7663 a 16/7665. Žalovaný je toho názoru, že veškeré podmínky pro prodloužení zajištění náležitě v žalobou napadeném rozhodnutí odůvodnil, a to jak dle požadavků zákona o pobytu cizinců, tak i požadavků nařízení Dublin III a současné judikatury. Žalovaný dále sdělil, že žalobce byl dne 6.2.2017 propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců z důvodu realizace jeho předání do Bulharska leteckou cestou. Toto předání proběhlo bez závad.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které setrval na závěru, že vydání žalobce do Bulharska je nepřipustné. Poukázal na absenci zabezpečení meritorního posouzení opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu. Dále poukázal na svévolné jednání bulharských policejních složek ve vztahu k uprchlíkům. Poukázal rovněž na nedostatek tlumočnicků a obsazenost bulharských přijímacích center, která na konci září 2016 dosahovala 110 %, což vedlo ke zhoršení podmínek v hlavních azylových centrech. Upozornil rovněž na zařazování uprchlíků do zařízení detenčního typu. Uvedl rovněž, že systém podpory migrantů v Bulharsku má ve skutečnosti za cíl odradit jakékoliv potenciální zájemce o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Systém podpory azylantů je dle žalobce v Bulharsku koncipován tak, že ve skutečnosti žádnou podporu neposkytuje.

V replice žalobce navrhl provedení důkazu materiálem Asylum Information Database z února 2017, který popisuje stav k 31.12.2016.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud konstatuje, že jediná žalobní námitka v předmětné žalobě směřuje do skutečnosti, zda účel, pro který byl žalobce zajištěn a toto zajištění bylo žalobou napadeným rozhodnutím prodlouženo, je alespoň potenciálně realizovatelný, tedy zda jeho předání do Bulharska postupem dle nařízení Dublin III je realizovatelné a je v souladu zejména s čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení.

Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

Pokud pak žalobce namítal, že žalovaný ve svém rozhodnutí nedostatečně reflektoval možnou existenci systematických nedostatků v bulharském azylovém řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, krajský soud se s tímto názorem neztotožnil. Krajský soud považuje za nutné vyzdvihnout povahu řízení o zajištění cizince, resp. rozhodnutí o prodloužení tohoto zajištění, dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců, jehož účelem není posoudit, do kterého členského státu bude cizinec na základě kritérií obsažených v nařízení Dublin III v konečném důsledku předán, či dokonce zda k předání skutečně dojde, ale pouze zabezpečit, že cizinec vyčká výsledku dublinského řízení, v jehož závěru teprve může (ale rovněž nemusí) dojít k vydání rozhodnutí o předání cizince do jiného členského státu EU (k tomuto viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010 - 4). Krajský soud si je rovněž vědom toho, že aby mohlo být zajištění realizováno, musí směřovat k legitimnímu cíli, z čehož pak lze dovodit, že již ve fázi rozhodování o zajištění, resp. o prodloužení trvání zajištění, je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu. Přesto však nelze dle názoru krajského soudu na správní orgány rozhodující o zajištění cizince, resp. o prodloužení doby zajištění cizince, klást v tomto směru totožné požadavky jako na správní orgány rozhodující v řízení dublinském, neboť až v tomto řízení je dán prostor pro důkladné posouzení otázky přípustnosti předání cizince z hlediska případné rozpornosti se závazky ČR na poli práva evropského a mezinárodního, zejména v oblasti ochrany základních lidských práv. Tímto krajský soud nenaznačuje, že by snad správní orgány rozhodující o zajištění, resp. o prodloužení zajištění, měly na hodnocení otázky potenciality předání (a tedy i existence účelu zajištění) zcela rezignovat, je však přesvědčen, že ve stádiu zajištění cizince není nutné

vyžadovat při posuzování potenciality předání cizince dodržení tak vysokého standardu, jako je tomu v průběhu řízení dublinského. Zajištění cizince, či prodloužení jeho zajištění, tak bude vyloučeno zejména tehdy, je-li *a priori* zřejmé, že cíl, jehož má být dosaženo, je nedovolený či že takového cíle nelze dosáhnout - např. pokud by byly transfery do dotčeného členského státu zcela zastaveny, nebo pokud by bylo ze strany EU či na úrovni vnitrostátních ústředních orgánů státní správy vydáno stanovisko k nepředávání cizinců do dotčeného členského státu. V ostatních případech je však třeba vycházet z domněnky, že azylová procedura ve všech členských státech EU splňuje veškeré na ni kladené požadavky a nevykazuje systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. K totožnému závěru dospěl Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 7.6.2016, č.j. 33 A 65/2016-50.

Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí otázkou, zda v Bulharsku nedochází k systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, obsáhle zabýval na straně 5-6. V tomto směru jednoznačně nelze žalobou napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné.

Zdůraznil, že v Bulharsku státní moc dodržuje lidská práva a je schopna jejich dodržování zajistit a umožňuje činnost nezávislým právníkům osobám dohlížejícím právě na tato práva. Z úřední činnosti je žalovanému známo, že OAMP MV ČR zahajuje a vede dublinská řízení o předání žadatelů o mezinárodní ochranu podanou v Bulharsku, v případě cizinců neoprávněně pobývajících na území České republiky. S odkazem na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 11.3.2015, č.j. 33 Az 2/2015-31, uvedl, že snížený komfort z důvodu přetíženosti přijímacích a pobytových středisek v Bulharsku nelze charakterizovat jako riziko ponižujícího či nelidského zacházení. Z výpovědí cizinců pak vyplývá, že přijímací i pobytová střediska jim poskytují ubytování, základní hygienické zázemí i stravu. Na úrovni Evropské unie dle žalovaného nebylo vydáno žádné stanovisko, které by deklarovalo existenci systematických nedostatků ve věci mezinárodní ochrany v Bulharsku. Posoudil, že žalobce nelze považovat za zranitelného žadatele o mezinárodní ochranu (s ohledem na stanovisko Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z dubna 2014). Žalovaný rovněž uvedl, že je mu známo, že některé nevládní organizace - např. ECRE – European Council on Refugees and Exile či Amnesty International, poukazují na nedostatky v azylovém řízení a v podmínkách pro přijímání uprchlíků v Bulharsku. Dle jeho názoru se však nejedná o tak závažná pochybení, která by vyloučila aplikaci nařízení Dublin III. Zdůraznil, že dle sdělení Evropské komise Evropskému parlamentu a Radě o Současném stavu implementace prioritních opatření v rámci Evropského programu pro migraci ze dne 10.2.2016 je patrné, že podle evropských orgánů podmínky pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku splňují standardy dané právem Evropské unie, neboť v rámci režimu relokace stanovily Bulharsku povinnost přijmout určený počet osob z Řecka a Itálie. Dle přesvědčení žalovaného nehrozí žalobci v Bulharsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že realizace předání žalobce k řízení o mezinárodní ochraně do Bulharska je v době zajištění reálné.

S výše uvedenými závěry obsaženými v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se ve vztahu k posouzení realizovatelnosti předání žalobce v době trvání zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců zdejší soud plně ztotožnil. Krajský soud nevyvrací tvrzení žalobce, že některé mezinárodní organizace apelují na pozastavení transferů do Bulharska z důvodu systematických nedostatků v bulharském azylovém řízení, jakož i nedostatečnost materiálních

podmínek v uprchlických zařízeních a v detencích, ovšem na druhé straně nemá za to, že by samotný postoj těchto mezinárodních organizací k uvedeným tvrzeným okolnostem fungování azylového systému v Bulharsku měl být důvodem pro autoritativní deklaraci systematických nedostatků v Bulharsku. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí provedl dle soudu dostatečnou úvahu ve vztahu k existenci systémových nedostatků dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a to mimo jiné i s přihlédnutím k tvrzením obsaženým ve zprávách nevládních organizací. Na tomto místě soud opětovně zdůrazňuje, že v řízení o zajištění cizince není prostor k provádění rozsáhlého dokazování či dalších procesních úkonů. Je proto naprosto zřejmé, že deklarace systematických nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu EU může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s cíly nařízení Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy EU. K tomu však v daném řízení nedošlo. Soud vyhodnotil, že žalovaný správně posoudil možnost potenciální realizace účelu, pro který byl žalobce zajištěn a námitku žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou.

Výše uvedené závěry nejsou v žádném rozporu s judikátem soudu v Haagu ze dne 13.5.2016, sp. zn. 16/7663 a 16/7665, na který odkazoval žalobce v doplnění žaloby. Ani závěry tohoto rozhodnutí striktně nevylučují možnost předání žadatele o mezinárodní ochranu do Bulharska. Tento rozsudek tedy nic nemění na výše uvedeném závěru, že žalovaný se v rozsahu nutném rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání dle nařízení Dublin III s otázkou jeho potenciální možnosti předání do Bulharska vypořádal správně a v dostatečném rozsahu. Samotné podmínky, za kterých konkrétní cizinec bude předán do členské země EU, jsou pak předmětem specifického samostatného řízení o jeho předání.

Dále soud konstatuje, že v souladu § 52 s.ř.s. nepřistoupil k provedení důkazu materiálem Asylum Information Database z února 2017, který popisuje stav k 31.12.2016, neboť jeho provedení považuje v daném případě za nadbytečné. Tento doklad byl vydán až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí a správní orgán se v dostatečné míře v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval otázkou, zda předání žalobce do Bulharska je potenciálně možné na základě podkladů, které měl k dispozici v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Na závěr soud podotýká, že žalobce již byl propuštěn ze zajištění a předán do Bulharska za účelem azylového řízení, kdy dle žalovaného předání proběhlo bez závad. Tato skutečnost dokládá, že závěry žalovaného o potenciální možnosti předání žalobce do Bulharska byly opodstatněné, neboť za trvání zajištění k tomuto předání řádně došlo.

Soud tedy s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

O odměně ustanoveného advokáta bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 28. února 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová